

8.

DARČEK
(Detva, koniec zimy 1999)

Koncom januára napadol sneh a ešte sa úplne neroztopil. V noci po troške chumelí, a tak pribúda ďalší. Potok, ktorý sa vinie Detvou, je stále zamrznutý.

Polícia konečne chytila úchyla, a tak už môžem po škole chodiť s Peťou von, hoci sa skoro stmieva a už poobede je takmer úplná tma.

Zhodíme tašky a bežíme za Majou a jej kamarátmi. Sme s ňou skoro každý deň. Joko sa odsťahoval, ale možno v lete na pár dní príde.

Maju treba najprv nájsť. Musíme obísť pár miest. Poliklinika, pošta zo zadnej strany, územie okolo mosta, na začiatku Čínskeho múra. Väčšinou ich nájdeme rýchlo. Nie je to práve tichá skupinka, počuť ich už z diaľky. Predtým by sme sa k nim s Peťou nepriblížili, obišli by sme ich a šli si po svojom, avšak teraz sú to naši kamaráti. Teda hlavne Maja a tí ostatní k nej jednoducho patria.

Keď k nim prideme, práve sa zberajú k potoku.

„Keby ste prišli neskôr, už nás nenájdete,“ oznámi nám hneď z príchodu Roman.

Teraz s Majou nechodí. Nahnevala sa na neho, že rozprával ostatným, čo všetko spolu robia, keď sú sami. V partii však napriek tomu ostal a podľa mňa je len otázkou času, kedy sa zas dajú dokopy.

„Ideme,“ zavelí Maja a všetci sa pohnú.

„A kam?“ spýta sa Peťa, no nedostane odpoveď.

Vykročíme za nimi. Mne je jedno kam, išla by som za Majou aj na kraj sveta. Má presne to, čo Peti chýba. Odhodlanie, ráznosť, zmysel pre dobrodružstvo. Nestrachuje sa, že je niečo trápne.

Cupitáme za nimi po vychodenom chodníčku popri potoku, smerom ku Kapustám. Lampy svietia naoranžovo. K potoku sa však z ich svetla dostáva len málo. Všetci sa spustia dolu prudkým briežkom do potoka. Opatrne stúpim na ľadovú plochu. Videla som, že sa po potoku niekedy naháňajú deti, ale na ľade uprostred neho som ešte nestála. Peťa váha, no Maja jej podá ruku. Šmýkame sa opatrne smerom hore, akoby proti prúdu. Maja podá ruku aj mne, a tak sa ocitne medzi nami. Ťahá nás vpred a my sa nohami posúvame po lesklej ploche. Nahlas sa smežeme.

„Mám vás rada. Obe. Ste super. Ste moje najlepšie kamarátky!“ vyhlási Maja v šere zimy do našich slabo osvetlených tvárí.

Zaregistrujem, že Kata vpred sa trochu otočí naším smerom a niečo hovorí Romanovi, idúcemu vedľa nej. Cez Petin a Majin smiech však nič nepočujem. A vlastne je mi to jedno. Majino nečakané a trošku teatrálné vyznanie ma hreje pri srdci.

Zrazu sa všetci krčia a čupiačky vliezajú do okrúhleho panelového potrubia, ktoré ústi do potoka. Naspodku je tiež ľad. Pomaly a potichu jeden za druhým postupujeme vpred. Je tu tma. Nieкто úplne vpredu svieti zapalovačom

alebo niečím malým a trochu svetla sa dostáva aj ku mne. Peťa ide pred mnou, vtiahla ju dnu Maja, ktorá ide pred ňou. Za mnou už nie je nik. Peťa sa po pár metroch prestane hýbať a potom sa začne otáčať tvárou ku mne.

„Pusti ma.“

„Kam? Nie je tu miesto! Nevieme sa obísť.“

„Už je to len kúsok. Podťe!“ zvolá Maja pred nami.

„Len chod! Ak to nebude fajn, pôjdeme preč,“ prehovára ju.

„Nebudeme tam dlho,“ presviedča ju z druhej strany Maja.

Peťa sa pohne za Majou a ja môžem opäť postupovať vpred. Chvíľku ideme potme, len vpredu bliká nejaké svetielko, ku ktorému smerujeme.

Zrazu sa pred mnou otvorí priestor a konečne sa môžem vystrieť. Na postavenie tu nie je dosť miesta, ale krčiť sa už tiež nemusím. Je to menšia obdĺžniková miestnosť s nejakými vrtuľami uprostred. Asi je to nejaké čerpadlo alebo čo. Všetci si posadajú po obvode a chrbtami sa opierajú o panelovú stenu. A tak sme tu, skupinka siedmich ľudí, kdesi v hĺbke kanála.

„Tu som nikdy nebola,“ prednesiem a ostatní sa zasmejú.

Peťa sa tiež usmieva. Maja sedí medzi nami. Nieкто vytiahol malú baterku a položil ju do stredu, aby osvetľovala tmavý priestor.

„Objavil to tu Kiči.“

Blondavý výrastok – Kičerka, zvaný Kiči – sa vyšciera od ucha k uchu.

„Hľadal som miesto, kde sa v tej zime vyseriem.“

Maja sa zasmeje a odplúje si. Na šiltovke má kapucu z mikiny a na nej ešte kapucu zo zimnej bundy. Náhle si kapucne zloží a rukou si narovná šiltovku, spod ktorej jej vykúkajú blondavé krátke kučery.

„Necítiť to tu.“

V šere si všimnem, že Kata s Romanom, sediaci vedľa seba, sa držia za ruky. Prsty majú prepletené. Roman si voľnou rukou vyberie z bundy cigarety. Ponúkne aj Katu. Prsty sa im rozpletú do samostatnosti a zápalia si.

Dym mi okamžite udrie do nosa. Našťastie aj Peti a obom nám je hneď jasné, že musíme ísť na vzduch. Neznášam cigarety. Mama stále fajčí v kuchyni. Odkedy si pamätám, tento smrad nenávidím. Keď sa chcela mama s nejakou kamarátkou rozprávať o niečom, čo moje uši nemali počuť, stačilo len zapáliť si. Hneď som totiž vyliezla spod stola a zavrela sa do svojej izby. Podľa mňa to isté práve urobili aj Kata s Romanom, ale radšej si to nechám pre seba.

Maja ide solidárne s nami. Prejdeme trošku ďalej od vstupu do tunela. Vyšmýkame si do priezračného skla rovnú časť úzkeho pásu. Točíme sa, robíme za jazdy lastovičky.

„Kam by si chcela ísť?“ spýtam sa v opojení pocitu voľnosti.

„Kedy? Teraz?“ nechápe Maja.

„Nie teraz. Keď vyrastieš. Ja túžim ísť do New Yorku alebo do San Francisca, alebo do New Orleans.“

Peťa sa okamžite zasníva tiež: „Los Angeles a Hollywood. Alebo Las Vegas – tam zomrel Tupac, ale tam by som sa len pozrela.“

„Aj Tokio môže byť zaujímavé.“

„Alebo Sydney a Nový Zéland. A ty, Maji?“

Maja sa potichu šmýka.

„Čo ja viem? Nepotrebujem nikam ísť.“

„Ale veď to len tak, keby si mohla ísť hocikam.“

„Možno do Zvolena.“

S Peťou na ňu uprene pozeráme.

„Nemyslím reálne. Nie, na čo máš peniaze. Keby si si mohla vybrať z celého sveta, kam by si sa pozrela?“

Ticho.

„Asi do Lučenca. Tam mám bratranca.“